

דף כח.

עין משפט א.

אה"ע סימן קלב סעיף ד

עיינן בדף כז. עין משפט א.ב.

עין משפט ב.ה.

אה"ע סימן קמא סעיף סח

סח עב. שליח שהביא גט לאשה אין אנו חוששין אולי ביטלו הבעל, או מסר מודעה עליו, או שמת, דבחזקת חי ובחזקת כשרות. אם לא שהניח הבעל גוסס דרוב גוססין למיתה שאז אין לו ליתן לה אותו^ז, ואם נתנו לה לפני שיברר שהוא עדיין חי הוי ספק מגורשת.

סח עג. עיר שהקיפוח חיילים של אותה מלכות, וספינה המטורפת בים. והיוצא לידון בדיני נפשות הרי הם בחזקת חיים, והשליח נותן גט לנשותיהם ומגורשת, אבל אם הקיפוח חיילים ממלכות אחרת או ספינה שאבדה בים, או היוצא ליהרג בדיני כותים^ח, או שנפלה עליו מפולת, נותנים עליהם חומרי חיים וחומרי מתים, ואם ניתן הגט בדיעבד הוי ספק מגורשת.

דף כח :

עין משפט ג.

אה"ע סימן קמא סעיף סט

סט עג. עיר שהקיפוח חיילים של אותה מלכות, וספינה המטורפת בים. והיוצא לידון בדיני נפשות הרי הם בחזקת חיים, והשליח נותן גט לנשותיהם ומגורשת, אבל אם הקיפוח חיילים ממלכות אחרת או ספינה שאבדה בים, או היוצא ליהרג בדיני כותים^ט, או שנפלה עליו מפולת,

ז. וי"א דה"ה זקן יותר מפ' שנים עד ק' שנים, דיותר מק' שנים וחי איתחזק שהוא חי ומפ' עד ק' דינו כגוסס, כ"כ הטור בשם הרמ"ה, ואם חולה בידי אדם היינו שהוכה ונעשה טריפה י"א שדינו כגוסס, מהגהות אלפסי.

ח. ולכמה פוסקים בין בדיני עכו"ם בין בדיני ישראל הוי ספק מגורשת, כ"כ הב"ש.

ט. ולכמה פוסקים בין בדיני עכו"ם בין בדיני ישראל הוי ספק מגורשת, כ"כ הב"ש.

נותנים עליהם חומרי חיים וחומרי מתים, ואם ניתן הגט בדיעבד הוי ספק מגורשת.

עין משפט ה. אה"ע סימן יז סעיף י

יט. משיאין אשה ע"י קול אף שלא מצאו אדם שם ממקום שיצא הקול, ובלבד שהקול לא יהיה מבור או חורבה או שדה, ששם מצויים שדים.^י

עין משפט ו.ז. אה"ע סימן יז סעיף ג

ג. ח. הלך בעלה למדינת הים^כ, ובאו ואמרו לה מת בעלך מותרת. אפי' עבד^ל ושפחה או קרוב או עד שפיסולו מדרבנן, אבל עד שפיסולו מדאורייתא^כ, או כותי או ישראל מומר, נאמנים רק במסל"ת.

אה"ע סימן יז סעיף יד

יד. כד. ישראל ששמע מכותי שהסיח לפי תומו שפלוני מת באומרו, או לפלוני שמת, כמה נאה היה, או כמה טובה עשה עמי והדומה, יכול להעיד לאשתו ותנשא ע"פ.

הגה: כה. אמר הגוי פלוני מת במסל"ת, בלי דברים אחרים דעת הריב"ש שתנשא^כ, אבל הב"י בשם הר"ן מחמיר.

יד. כו. אם יש לתלות שהגוי אמר דברים אלו בכדי להטיל אימה על השומע אף במסל"ת אינו נאמן, וה"ה במקום שיש לחוש שלמדוהו לומר כן.

י. מגמ' יבמות קכ"ב, ולא הביא השו"ע בדיקת בכואה דבכואה, ומשמע קצת דפוסק כמו הגאון שמוכא בטור דלא עבדינן בה עובדא וכן בסי' קמ"א וטעמא, דאנו לא בקיאין בבדיקה זו ועיין בח"מ.

כ. והוא מסוף יבמות במשנה דף ק"כ. ועל ידי קול הברה בעיר שמת, אין משיאין. תשובת הרמב"ן הביאה הרמ"א.

ל. הב"ש הביא ממהרשד"ם דדוקא ידוע שהעבד כשר, דסתם עבד פסול מדאורייתא ע"ש. מ. והוא מיבמות כ"ה.

נ. כ"כ הרמ"א. והב"י כתב שבביה"ד שבסלוניקי פשט המנהג להתיר עיין בח"מ.

ד כז. ערכאות שמסיחין לפי תומן שהרגו פלוני אינם נאמנים להשיא,
דמוחזקים עצמם בכזב. וי"א אף שאומרים שלא נהרג על ידם, אבל
שאר כותים במסל"ת ואומרים נהרג בערכאות משיאין ע"פ פ.

פ. דין זה מברייתא גיטין כ"ח ורש"י שם. ומ"מ קשה למה לא נחשוש שהכותי אמר דבריו
ע"פ מה ששמע בערכאותיהם והרי הם מחזיקים עצמם בכזב, והוא לא ראה המעשה
והוי כמו ששמע שטבע בים הגדול והוא מעיד שמת עפ"ז דאינו נאמן, ונשאר הח"מ בצ"ע.
והב"ש יישב קצת קושיא זו.